

David Baldacci
Geniaal geheim

Band 1

2008
Stichting Uitgeverij XL
Den Haag

Hoofdstuk 1

Er zijn vier algemeen erkende manieren om het tijdelijke met het eeuwige te verwisselen: je kunt een natuurlijke dood sterven, bijvoorbeeld door een dodelijke ziekte te krijgen; je kunt verongelukken; je kunt worden vermoord en je kunt de hand aan jezelf slaan. Het maakt wat dat betreft niet uit of je in Los Angeles, Denver of Richmond woont, al verschilt de kans dat je op een bepaalde manier aan je einde komt natuurlijk van plaats tot plaats. Als je in Washington D.C. woont, is er echter nog een vijfde manier om de pijp uit te gaan: je kunt daar ook een politieke dood sterven. Die kan je vanuit vele hoeken overvallen: door een zwempartijtje met een wulpse stoeipoes met wie je niet getrouwd bent bijvoorbeeld, en dan vooral als die plaatsvindt in het bassin van een fontein ergens midden in de stad; of door grote zakken geld in je broekzakken te propen terwijl degene die je zojuist al dat geld heeft betaald van de FBI is; of door te proberen een mislukte inbraak in de doofpot te stoppen als je zelf toevallig in het Witte Huis woont. En zo'n dood komt heel wat sneller dan een echte dood. Het politieke kadaver wordt razendsnel vergeten om ruimte te maken voor verse lijken, die vaak net op tijd arriveren om de voorpagina's te halen.

Ergens in de Amerikaanse hoofdstad beende Michelle Maxwell op dat moment driftig over het trottoir, maar omdat zij geen politica was, vormde die vijfde mogelijkheid voor haar geen optie. Eigenlijk dacht ze nu ook helemaal niet aan de dood. Ze was er alleen maar op gericht om zoveel te drinken dat ze de volgende ochtend wakker zou worden terwijl er een groot stuk van haar geheugen was gewist. Dat probeerde ze nu al een tijdje, maar verdomd als het niet waar was, toch werd ze de volgende dag telkens weer wakker met een volledig intact verleden. Michelle hoopte dat dat vanavond anders zou gaan. Er was veel wat ze wilde vergeten, wat ze wel vergeten moest.

Michelle zag het knipperende neonlicht – dat een treffende weerspiegeling vormde van de gestaag wegwijnende energie van de achterbuurt waarin ze zich nu bevond – duwde de met kogelgaten doorzeefde deur van de bar open en liep naar binnen. Het eerste wat tot haar doordrong, was de rook. Een deel daarvan was afkomstig van sigaretten, maar de andere aroma's rezen op van stoffen die de Amerikaanse narcoticabrigade DEA volop werkgelegenheid verschaften. Ze liet haar blik over de mensenmassa gaan die zich voor de tapkast verdrong om een drankje te bestellen. Het zag er hier niet anders uit dan in de talloze andere bars waar ze al was ge-

weest. Een paar mannen hadden hun hand onder de rok of in het bloesje van een meisje, en de handen van sommige dames verdwenen diep in de achterzak van de heer, om zo zelf ook eens een bil te voelen.

Oor- en breinverdovende muziek die een heel leger KNO-artsen over een paar jaar een hoop lucratieve klanten zou opleveren, walste over alle andere geluiden heen. Terwijl de glazen en flessen tinkelden, stonden de dames verwoed heen en weer te wiegen en ze hielden daar alleen zo nu en dan mee op om te proberen hun man ook de dansvloer op te trekken. Een paar slechtgehumeurde serveersters balanceerden zorgvuldig met een overvol dienblad terwijl ze er voortdurend maar al te duidelijk op voorbereid waren om iedereen die het lef had om in hun kont te knijpen een dreun te verkopen.

Toen Michelle even in de deuropening bleef staan, richtte de menigte als één man haar aandacht op de enige blanke die zich hier ooit binnen had gewaagd en Michelle beantwoordde dat met zo'n uitdagende blik dat alle aanwezigen snel hun aandacht weer op hun drankje richtten of verder gingen met hun gesprek. Voorlopig in elk geval. Dat kon echter snel veranderen, want Michelle Maxwell was een lange, zich soepel bewegende en zeer aantrekkelijke vrouw. Wat al die mensen zich niet realiseerden, was dat ze

bijna even gevaarlijk kon zijn als een zelfmoordterrorist met een bomgordel om, en dat elk voorwendsel dat ze maar kon bedenken om iemand zijn tanden uit zijn mond te schoppen haar op dit ogenblik maar al te welkom zou zijn.

Michelle vond een tafeltje achter in de hoek en wurmde zich met haar eerste drankje van die avond op het smalle bankje. Een uur en vele drankjes later voelde ze haar woede steeds heviger worden. Het leek wel of haar pupillen hard en droog werden en alles om haar heen nu een bloedrode kleur aannam. Ze gaf een seintje aan de serveerster die haar voor de laatste keer een drankje kwam brengen. Tegenwoordig was Michelle dol op bars waar het de uitbater geen donder kon schelen hoeveel alcohol je achteroversloeg of hoeveel mensen je, zodra je eenmaal de drempel over was, met je auto, pistool of vuisten naar de andere wereld zou helpen. Het monster in haar was nu helemaal volgroeid en voor het eerst in haar volwassen leven had Michelle Maxwell zichzelf niet meer onder controle.

Het enige wat ze nu nog wilde, was een doelwit voor de razernij die haar nu geheel in haar greep had. Ze likte de laatste zoutkorrels van de rand van het lege glas, stond op en streek met een nijdig gebaar haar lange donkere haar uit haar gezicht. Ze deelde de bar op in een soort rasterwerk en speurde toen

vakje voor vakje de bar af, op zoek naar de gelukkige. De Secret Service had er duizenden uren en honderdduizenden dollars aan gespendeerd om die techniek er bij haar in te stampen totdat dat de enige manier was waarop ze ooit nog naar iets of iemand zou kunnen kijken.

Het duurde niet lang voordat Michelle de man van haar nachtmerries had gevonden. Hij stak met kop en schouders boven alle andere aanwezigen uit. En die kop was chocoladebruin, breed, kaal en prachtig glad, met in beide dikke oorlellen een hele reeks gouden ringen. Zijn schouders waren bijna anderhalve meter breed en hij ging gekleed in een ruimvallende camouflagebroek, zwarte legerkistjes en een legergroen overhemd dat duidelijk liet zien dat zijn blote armen zwaargespierd waren, ook al stond hij daar alleen maar ontspannen een biertje te drinken terwijl hij dat grote hoofd van hem heen en weer liet wiegen op de maat van de muziek en intussen zachtjes meezong met de tekst, die niet eens te verstaan was en die hij dus uit zijn hoofd geleerd moest hebben. Precies degene die ze zocht.

Michelle stond op van achter het veilige tafeltje in de hoek, duwde een man opzij die haar voor de voeten liep en stapte naar deze levende berg toe. Hoewel Michelle lang van stuk was, moest ze op haar tenen gaan staan om hem op zijn schouder te tikken.

Het voelde aan alsof ze op een blok graniet klopte. Deze was heel geschikt. Het was alsof elke boosaardige impuls die ooit maar bij haar was opgekomen, elke abnormale droom die ze ooit had gehad, elke verknipte fantasie die ze ooit diep in haar innerlijk had weggeduwd nu op spectaculaire wijze naar boven kwam. Vanavond ging Michelle iemand vermoorden, en wel deze man hier.

Toen hij zich omdraaide, nam hij haar aandachtig op, haalde zijn sigaret uit zijn mond en nam een slok bier. Zijn hand was zo groot dat de pul nauwelijks te zien was.

Formaat maakte wel degelijk iets uit, hield ze zichzelf voor.

‘Wat is er aan de hand, schat?’ zei hij, en hij blies achteloos een paar rookkringetjes naar het plafond.

Dat had je nou niet moeten zeggen, schat. Ze moest zich echt uitrekken om erbij te komen, maar haar voet raakte zijn kin, zodat hij struikelend achteroverviel en twee andere mannen in zijn val meesleurde. Zijn kin was zo hard dat er een felle pijscheut door Michelles been ging, van haar tenen tot aan haar bekken. Het gaf haar een goed gevoel om pijn te hebben. Maar het zou haar nog een veel beter gevoel geven om die pijn aan iemand anders door te geven.

Hij smet de pul naar haar toe, en miste. Maar zij

miste niet toen ze hem een felle trap in zijn maag gaf. Hij klapte dubbel toen alle lucht uit zijn maag werd geperst. Ze had haar schoen zelfs even tegen zijn ribben voelen stoten. Daarna gaf Michelle de reus een gemene schop tegen zijn hoofd, met zo'n kracht dat ze zelfs over de apocalyptische muziek heen zijn nekwervels nog hoorde kraken. Met zijn hand tegen zijn bebloede hoofd gedrukt en een paniekerige blik in zijn wijd opengesperde ogen deed hij struikelend een paar stappen naar achteren.

Aandachtig keek ze naar beide zijden van zijn dikke, trillende nek. Waar zou ze hem nu eens raken? Op zijn kloppende halsader? Of op de slagader? Of een rechtse tegen zijn borstholte, zodat zijn hart op een fatale manier uit zijn ritme zou raken? En toch zag het eruit alsof de man het nu al ging opgeven. Kom op, grote jongen. Stel me nu niet teleur. Ik ben helemaal hiernaartoe gekomen.

De menigte was teruggeweken, op één jonge vrouw na, die van de dansvloer afgerend kwam en luid de naam van haar man krijste. Ze richtte een vlezige vuist op Michelles hoofd, maar die stapte snel opzij, greep haar belaagster bij de arm, draaide die op haar rug en gaf haar toen een harde duw. De dame schoot in volle vaart langs haar heen en klapte languit tegen een tafeltje, dat samen met de twee klanten die daaraan zaten omver werd gesmeten. Michelle draai-

de zich snel weer om zodat ze met haar vriendje kon afrekenen, dat nu dubbelgebogen en met zijn handen op zijn buik naar adem stond te happen. Maar de ruwe manier waarop Michelle met zijn meisje was omgesprongen, had zijn killersinstinct kennelijk weer tot leven gewekt, want plotseling kwam hij in volle vaart op haar af stormen. Een harde schop in zijn gezicht en een elleboogstoot in zijn ribben maakten daar echter snel een einde aan. Ze rondde het geheel af met een keurige zijwaartse trap die een flink deel van het kraakbeen in zijn linkerknie losscheurde. Brullend van de pijn sloeg de man tegen de vloer. Het gevecht was nu geworden tot een slachtpartij. Als één man deden de zwijgend toekijkende cafébezoekers een stap naar achteren. Ze konden hun ogen niet geloven.

De barkeeper had al gebeld. In horecagelegenheden als deze waren 911 en het nummer van een advocaat de enige voorgeprogrammeerde nummers op het telefoontoestel. De politie was al in aantocht. Het zag er echter niet naar uit dat ze op tijd zouden komen. De grote vent krabbelde overeind en balanceerde moeizaam op zijn ene goede been. Zijn gezicht droop van het bloed en de haat in zijn ogen sprak voor zich: het was nu doden of gedood worden.

Michelle had diezelfde blik in de ogen gezien van el-

ke klootzak die ze ooit een flinke deuk in zijn mannelijke eigendunk had geschopt, en die lijst was indrukwekkend lang. Ze had niet altijd gewonnen, maar nog nooit verloren. De slechtste afloop was een gelijkspel geweest: één keer tegen een commando van het SEAL-team en een andere keer tegen een agressieve soldaat. De enige reden dat ze die laatste niet helemaal in elkaar had geslagen, was dat hij zo dronken en traag was geweest dat ze met hem te doen had gehad. Ze was nog nooit eerder zelf een gevecht begonnen. Meestal raakte ze erin verzeild doordat de een of andere achterlijke halvezool haar probeerde te versieren en daarbij geen acht sloeg op de toch niet bijster subtiële wijze waarop ze hem liet merken dat ze geen belangstelling had. Dan stond ze op om zich te verdedigen, en dan sloegen die mannen tegen de grond, met een afdruk van haar voetzool in hun stomme koppen. Ze was er al lang geleden mee gestopt om de andere wang toe te keren.

Het mes werd uit de achterzak van de reus getrokken en schoot rakelings langs Michelles gezicht. Ze was teleurgesteld over de wapenkeuze – een pistool was een heel wat grotere uitdaging geweest – en over de armzalige manier waarop hij dat mes hanteerde. Een welgemikte trap en het mes zeilde met een grote boog door de lucht. Vervolgens brak ze de man